

I en Indigo 3000 Arvika-München-Arvika
juli 98

av
Bengt Lidmalm

Den 13:e juli skulle jag besöka Siemens Forskningscentrum i München. Ett bra skäl att få en tur i Indigon. Hustrun och jag bestämmer oss för att ta några da'r ledigt på vägen ner och upp samt att vi skall åka på mindre vägar och undvika Autobahn.

Vi packar bilen på torsdag morgon. 2 rejäla bagar, 2 klädgarderober, en skopåse och lite jackor, mössor och paraplyer förutom bilvårdsutrustningen som alltid ligger i - det gäller ju att hålla den fina bilen presentabel. Det är gott om plats kvar för eventuella inköp i Tyskland.

Etapp 1 går nercabbat till Åmål och ett styrelsemöte. Då vi inte visste hur länge det skulle pågå hade vi inte planerat fortsättningen. Vi är klara strax efter 3 och regnet i luften gjorde att vi cabbade på. Med rejält busväder till Göteborg bestämde vi oss för fortsättning med Kiel-färjan i stället för att åka mot Helsingborg-Helsingör. Biljett fixades via mobiltelefon.

Som vanligt bra mat på färjan. Efter en svängom inklusive twist införskaffades medikamenter för resan i form av ingredienser till Dry Martini samt Fernet Branca om magen skulle ha synpunkter på kosthållningen. Därefter en god natts sömn. Det mest upphetsande ombord var väl när strikt familjefar vid vårt frukostbord ombads av en av telningarna att göra sitt macho-trick, att öppna ett kokt ägg genom att resolut banka det i pannan. Det här ägget var ganska löskokt om man säger så. Det var påtagligt svårt att inte brista ut i gapskratt.....

På morgonen nerpackning av den nu torra suffletten, det regnade nämligen inte även om det fanns en hel del moln på himlen. Det gäller ju att åka öppet så mycket som möjligt, det är ju det det går ut på.....En titt på kartan visar att för att passera Hamburg utan Autobahn så måste man hålla åt öster för att inte hamna i Elbes utlopp. Texten "Deutsche Ferienstr. Alpen-Ostsee" fångade intresset. Det var ju fråga om Ferien och vi skulle från Ostsee till Alperna. Då gällde det att snedda sydost ut från Kiel och komma på den vägen i Plön. Njutningen börjar direkt. Fin väg, lite lagom med trafik, en del solglimtar och 6:ans fina sång. Kul när man kommer ikapp någon så man får trampa på lite extra och känna på draget. Orten Plön visade sig ligga mycket vackert vid vatten och en undran insmyger sig om den inte borde heta Pölen i stället för Plön.

Därifrån, med mer inriktning söderut, rundar vi Lübeck i "ytterspår" genom Bad Schwartau. Den mycket vackra staden Lübeck tyckte vi att vi sett för inte så länge sedan, nu gällde det att få se något nytt. Vi passerar Elbe i Lauenburg. Där fanns faktiskt Europas äldsta sluss. Ut på Lüneburger Heides platta landskap med kurs söderut på Bundesstrasse 4. Det här skulle kunnat vara Skåne eller Danmark, bördig jordbrukstrakt med rapsfält och jordgubbsförsäljning. Lüneburg självt passerar vi på en snutt Autobahn så vi fick släppa loss lite extra. Att få gasa på rejält en liten sträcka är faktiskt inte så dumt.....

Det drar sig åt lunchdags och vi närmar oss Uelzen. Vi undvek kringfarten och åkte rakt mot Stadtmitte. Idylliskt, typiskt tyskt centrum med vackra hus och full kommers. Vi parkerar på huvudgatan. Ett pittoreskt hus kallat Gilde Haus med restaurang attraherade oss. Huset visade sig vara urgammalt och det fanns bilder från hur det tidigare sett ut. Som så många hus i Tyskland längs gatorna verkar de små från utsidan men sträcker sig sedan långt in från gatan. Det nyaste, toaletterna, har naturligtvis hamnat längst in. Här fick man gå ”en evighet” för att kunna lätta på trycket. Rask service med gott öl på bordet till den typiskt tyska maten. Fett men gott. Som svar från servitrisen på undran om vad Gilde betyder visade det sig att det är precis samma ord som engelska ”Guild” och svenska ”Gille”=förening eller skrå. På frågan om Uelzen skall uttalas ”Oälzen” eller ”Ylzen” visar sig det senare vara det rätta.

Två farbröder på trottoaren beundrar bilen. När de hör att den är svensk börjar den ene genast prata om Sverige, vår befolknings problem med EU, att vi har val i höst (han visste t o m datumet), mm. Nu gäller det att man inte försägar sig så att man blir bestraffad av Göran Persson om man säger något negativt om Sverige i utlandet (han har i TV lovat bestraffning). Mannen kan ju var en utsänd spion, han verkade för välinformerad....Vi får slita oss från dem, lapplisan närmar sig nämligen. Att man fick parkera med Parkschein fick jag för mig betydde en ”snurrskiva” (Parkschebe heter den nog) och inte parkeringsbiljett varför vi inte hade betalat något. Tur!

Vidare söderut på 4:an via Gifhorn och Braunschweig. Vägen är bra med påfallande lite lastbilar, lätt att köra om. Ferienstrassen leder oss till Goslar vi norra foten av Harz. Gammal turisttrakt där tyskar semestrar i många år genom att vandra eller, på vintern, åka skidor i de vackra skogbeklädda bergen. Första besöket där. Nog har man sett bilder från Goslar men verkligheten överträffade förväntningarna. Ett sånt vackert ställe! Urgamla, vackra hus. Bl a Europas äldsta hus som inte är en kyrka, ett jättepals (”Pfalz”) från 1000-talet då Goslar var en kejsarstad. Smala kullerstensgränder som inte alltid var överens med avgassystemet (längtar efter nivåregleringen!) var kantade med helt skifferklädda hus. Rena konstverken och förmodligen helt underhållsfria. Gamla korsvirkeshus i glada färger livade upp mellan de blyertsgrå skifferfasaderna.

Vi stannade på den stora, öppna platsen som bildats sedan domen någon gång försvann, bara en sidportal återstod. Bibi hinner knappt ur bilen på sin sida förrän en kvinna kommer fram, ser strålande glad ut och säger: ”Så fantastiskt roligt att få se en Indigo i verkligheten!” På svenska. När vår förvåning lagt sig visar det sig att hon känner Lasse Pettersson från Nya Perspektiv Design, Indigos designers, där just Lasse svarat för interiören. Hon är med familjen på semester i Goslar!

Trots skönheten drog vi vidare söderut på vägar som korsade Harz och följaktligen var mycket lämpliga för Indigon, rena rama underhållningen. På en snutt Autobahn söder om bergsmassivet mellan Osterode och Herzberg fick vi upp tempot, vilket inte minst en förvånad Porsche fick märka av.

Vi har nu lämnat Ferienstrasse åt sitt öde och dragit oss österut. Då klockan närmar sig 19 är det dags att fundera på natthärbärge. På väg 247 når vi Duderstadt. Vid stadsporten väljer vi Stadtmitte i stället för kringfarten. Vi blir inte besvikna. Korsvirkeshus "en masse", över 550 stycken i glada färger! Dessutom är det fest i stan, Schützenfest, med parader och fullt med folk. Lämpligt ställe för övernattnig. Vi åker in på gågatan (fri tillfart till hotell) och möter en vänlig tysk polis som rekommenderar hotell zum Löwen som dessutom har garage, vilket han med tanke på festen i staden och en blick på bilen tyckte var klokt.

Zum Löwen ligger mitt på den typiska, tyska huvudgatan, en sådan som sväller ut ju närmare mitten man kommer och blir som ett torg, nästan. Det var naturligtvis inte billigaste hotellet i sta'n (DEM 230 för dubbelrum med frukost) men desto finare. Igen ett jättehus med liten front mot gatan f ö med uteservering. Mycket smakfull interiör, inomhuspool och bastu. Vad mer kan man begära?

Medan hustru Bibi packade upp parkerade jag bilen. Det visade sig att det inte var hotellets eget garage utan ett allmänt, men att det låg i samma kvarter fast på baksidan. Som vanligt folksamling vid bilen utanför hotellet. "Sehr schön", "Was ist dass für eine Marke?", osv. Roligt! Jag tränger bilen förbi några uteserveringar och kommer till parkeringshuset, ett fint korsvirkeshus på utsidan. Jag kör fram till bommen, får biljetten ur automaten, bommen går upp och jag kör fram till porten och kör ännu närmare när den inte genast går upp. Då ser jag instruktionen på densamma. Jag blir lite konfunderad då den börjar med att man skall stänga av motorn, dra åt handbromsen. Lagom till jag ser att nästa åtgärd, som skall vara att gå ur bilen, kommer en farbror och ber mig göra just det. Se'n låser man bilen och lämnar den. Då öppnas porten och det jag ställt bilen på visar sig vara en platta som glider in genom porten som sedan stängs. På en TV-monitor kan jag se att bilen försvinner in - för alltid? Jag får sedan se att detta installerades 1995 och var då världens modernaste P-hus. Här i den lilla orten Duderstadt nästan på gränsen till det gamla DDR!

Efter dusch, ombyte och med en ljummen draja i kroppen gick vi ut för att få något ätligt i magen. En gammal regel jag har är att inte äta på hotellet. Jag har fått för mig att dom som måste leva på att servera mat troligen gör ett bättre jobb än de som kan leva på att hyra ut rum och som bisyssla har att servera mat till dem som inte orkar gå utanför huset. Hursomhelst, folklivet hade försvunnit som i ett trollslag så vi fick en ostörd promenad runt huvudgatan bland alla gamla, vackra hus. Tänk om det varit Sverige, då hade vi haft

betongklumparna i stället med Domus, Försäkringskassan och Systemet. Kan man inte på något sätt ställa rivarpolitikerna till svars för den förstörelse de orsakat?

Granne med det förtjusande Rådhuset med klockspel och uttittande figur ligger Ratskeller och det verkar lovande. Gott om folk inne och ute. Vi går in. Fullt i den finare restaurangdelen så det blir i den andra något mer pizzerialiknande delen. Närvaron av pizzaugnen i samma lokal gjorde att vi fick smyga upp fönstret något. Hursomhelst, den tyska maten vi beställde var utsökt, tomatssoppa och "Geschnetzeltes" (ungefär som biff stroganoff men något gräddigare) är sällan fel. Kaffet tog vi på en annan uteservering för att få miljöbyte. Då man inte klarade av att leverera Himbeergeist (hallonbrännvin) som matsmältare fick det bli en Weinbrand. Det gäller att anpassa sig till de lokala vanorna!

Namnet "Duderstadt" har en speciell historia: staden byggdes på medeltiden upp av 2 bröder och den hade länge inget namn. Man kunde inte enas om vad den skulle heta. Till slut sade den ena brodern till den andra att "Nenn DUDER -STADT" ("döp Du staden") och så fick den heta just det.

Utsökt frukost på morgonen. Då solen kom fram fick alla de vinklade glas-taken över restaurangdelen täckning av markisväv på elektrisk väg. Utanför fönstret satt en staty föreställande, enligt Bibi, Narcissus stirrandes i en liten springbrunn. Efter yoghurt, lax, skinkor och ägg är det dags att hämta bilen. In med biljetten i automaten. 16 mark ville den ha, in med en tjuga och ut kom 4 mark och biljetten i retur. Mitt emot på en bänk satt ett gäng farbröder (ledighetskommittén?) som hade som nöje att titta på parkeringshuset. Magic? Jag undrade lite om det var något mer jag skulle göra. På TV-monitorn fick jag då se en välbekant Indigo som efter en liten stund kom ut genom utfartsporten. Utan skador. På rätt håll. Det var nog Magic i alla fall. Och inte en människa som skötte det hela. Annat än farbröderna i Ledighetskommittén som, som när jag kom kvällen innan, ryckte ut till undsättning till mindre tekniskt begåvade.

Lagom till vi hade betalat och packat in grejerna i bilen började det regna lite smått. Lite sport skall det vara så vi cabbade inte på. Nu gällde det att snarast komma ut ur stan så att vi kunde komma över 60 km/tim så att regnet blåser över och inte kommer på oss. Vi hade ett par små frottéhanddukar med oss. Över 60 så droppar det in från topparna av vindrutestolparna med den gamla typen av gummilist just vår Indigo begåvats med. Om man inte vill ha en våt fläck på låret är handduken att rekommendera. Vi fick flera skurar den dagen men ingen cab upp trots att det kom ner ganska rejält vid tillfällena.

Vi har nu styrt in i det gamla DDR via väg 247. I regnet stannade vi inte vid museet vid den gamla gränsen. Det är otroligt hur fort den gamla vagn-

parken försvunnit från vägarna och ersatts med ”riktiga” bilar. All tristess i orterna vi passerar är ännu inte borta och vägarna har inte helt fått ”väststandard” ännu. Men trafiken är begränsad. Bitvis fantastisk vackert. Vi åker bl a som på toppen av en bred ås med vidsträckt utsikt åt båda håll. Vackra blå fält med lin bland de vanliga sädesfälten gjorde inte anblicken sämre. Via Mühlhausen och Wanfried närmar vi oss på vackra vägar Eisenach. Som gammal bilman vet man ju att det var här IFA byggdes (den östtyska kopian av DKW, ”spånkorgen”, till att börja med). Att Opel har en ny fabrik här är också känt.

Eisenach ligger mycket vackert i kuperat landskap. Över staden tronar slottet Wartburg, som alltså gav namnet åt den IFA-konstruerade IFA Wartburg (”solbilen” i reklamen i Sverige på 50-talet av någon anledning, kanske var det de ovanligt stora strålkastarna?). Staden var vacker och uppiffad i centrum medan det såg mer än trist ut på flera ställen längs genomfarten. Skylten ”Automobilmuseum” fick oss att stanna till. Det låg intill det som tydligen varit porten in till den gamla IFA-fabriken. Fabriken var borta men porten stod kvar som ett monument med texten ”Automobilwerk Eisenach” i en snygg båge över. Då regnet hängde i luften var portalen ett bra skydd att parkera under medan vi besökte museet. Det var ett mycket litet men ultramodernt museum där ett 10-tal bilar, som byggts i Eisenach, fanns uppställda. Faktiskt levererades den första bilen för över 100 år sedan. Många bilar byggdes på licens från BMW och Austin. Väl värt ett besök.

Söderut på väg 19 genom Thüringer Wald på krokiga vägar. Vi hade ganska länge sällskap av en motorcykel som hängde på bra. Jag undrar om inte vi hade det bättre än de i de regnskurar som nu avlöste varandra. Längs floden Werra till Meiningen och Mellrichstadt. På lunchen dagen innan hade vi sett en bild på Regensburg och kommit på att vi aldrig varit där. Det såg fint ut med en gammal stenbro med en massa spann över Donau. Nu såg det ut som om det skulle kunna bli lämpligt nattstopp. Därför tog vi vänster på väg 279 med kurs mot Bamberg.

Lunchen intog vi på ett Gasthaus i en mindre bys centrum. En skylt på vägen bad kunder som beställde någon svamprätt att vänligen betala i förskott. Vi valde inte svamp.....En sallad först och sedan en forell ”Müllerin Art” med färskpotatis. Utsökt! Ett glas Steinwein (det i den platta runda flaskan, vi närmade oss ju Franken där det kommer från) gjorde inte anrättningen sämre.

Bibi somnade in när vi närmade oss Bamberg varför det blev sämre med kartläsarservicen och vi hamnade på Autobahn mot Nürnberg. Eftersom det kunde vara trevligt att inte bli för sena i Regensburg gjorde det inget att medelhastigheten steg något. Man kan nog räkna med att det tar ungefär dubbelt så lång tid att köra Bundesstrasse jämfört med Autobahn. Men man ser desto mer. Det är att resa, Autobahn är att transportera sig, men bra om man har brått. Men å andra sidan finns det radioprogram man njuter speciellt av när

man kör Bundesstrasse: rapporterna om ”Staus” både här och där längs Autobahn, inga bekymmer för oss med att hitta vägar runt de långa köerna. Ibland är Bundesstrasse till och med snabbare.....Efter Nürnberg gällde det att inte missa avfarten mot Neumarkt så det gjorde vi. Vid närmare studium av kartan ser man att det inte är någon avfart där, bara en kosning utan förbindelser.....Nåja, Allersberg är ju också trevligt även om det blev en liten omväg för att nå Bundesstrasse 8 mot Regensburg.

In i Regensburg kommer vi längs Donau på stranden mitt emot centrum. Ser den vackra bron från bilden i Uelzen. Vi följer floden till andra sidan centrum och kör sedan rakt in för att reka. Är det värt att stanna och i så fall var bor man? Gärna så att man kan parkera bilen någorlunda säkert. Centrum visade sig vara mycket pittoreskt med smala gränder och gamla stenhus bland torg och kyrkor. Här stannar vi! Första hotellet var fullt, det är nämligen jazz-weekend i Regensburg med massor med besökare. Fick dock tips om några andra. På väg för att leta upp hotellet körde vi igenom själva centrum (tillåtet för hotellgäster och det skulle vi ju snart bli). Här var det packat med folk och det spelades jazz på en massa scener på torg och i gränder. Vi fick verkligen smyga oss fram. En man rusar plötsligt fram och ser upphetsad ut medan han ropar ”Wahnsinn! Wahnsinn!” (vansinne). Eftersom vi rattade i en miljö som inte var lämplig för biltrafik trodde jag naturligtvis att vi skulle få en utskällning för detta vansinniga tilltag att köra just där och då. Det var en feltolkning av mannens upphetsade utseende och utrop. När han fått fylla på med lite fler ord visade det sig att han helt enkelt tyckte att bilen var så vansinligt vacker! Det är för övrigt roligt att tyskarna så spontant visar glädje över bilen, det är glada miner och tummar upp hela tiden.

Det första av de rekommenderade hotellen, Hotel Karmeliten, hade både rum och parkering på sin innergård. Oron över att namnet skulle antyda att hotellet hade väldigt små dörrar kom på skam, dörrarna var stora och rejäla och rummen fina. Karmeliter visade sig vara ett slags munkar.

Raskt ut på stan för att beblanda oss med folkvimlet. Hela centrum vimlade av folk som lyssnade på jazz, strövade mot nästa scen eller åt och drack från mängder av stånd uppsatta för denna helg eller satt vi på någon av de talrika uteserveringarna. Vi lyssnade bl a på ett märkligt men stämningsfullt uppträdande på en innergård. Två man spelade på varsin, som det såg ut, svart saxofon av trä. Så lät det också ungefär. Programmet visade att det var basklarinetter man spelade på. Visste vi inte ens att det fanns. Alltid lär man sig något och inte minst när man reser. ”Wer reist kann immer etwas erzählen” (den som reser har alltid något att berätta). En mysig innergård under parasoller blev platsen för aftonens måltid. Det blev faktiskt pizza eftersom det var en italiensk restaurang och lunchen varit ganska både sen och stadig. Vi fick rundat av med en Grappa och en Sambuca, som sig bör, till espressona. Här visste man hur Sambuca serveras, med några espressoböner i och inget annat. Man kan undra

varifrån tönteriet vi har för oss i Sverige med att tända eld på den stackars Sambucan kommer ifrån. I alla fall inte Italien!

Återigen fin frukost med allt man kan begära - och lite till. Förtjusningen över bilen var påfallande. Damen i receptionen hade skött om den på morgonen genom att hålla vattnet från morgonregnet borta från sittbrunnskapellet. Det var ju tacknämligt, det har nämligen visat sig att om det får bli en för stor "sjö" sipprar vatten in genom sömmarna, visserligen mycket långsamt men i alla fall. Även om man verkligen spänner upp kapellet med sidorutorna halvvägs uppe finns viss risk att en "sjö" bildas. När vi skulle betala pratade vi igen om bilen. Sven, som portieren visade sig heta, berättade att han är en stor Volvo-fan. Han kör V70 med TDI. Han skulle gifta sig nästa sommar och en cab vore då inte fel. Den skulle naturligtvis ha Volvo-grejer i sig. Han bad värdsamt om en broschyr och hade redan innan skrivit upp sitt namn och adress. Naturligtvis lovade vi skicka en sådan. När vi packade bilen i närvaro av både Sven och damen började det dugga lite grann. Inget skäl att cabba på utan snarare att snabba på så att vi snarast kom över de 60 kilometrarna i timmen. Jag försökte med en göteborgsvits genom att säga att jag nu förstod varför Regensburg heter så, det regnar ju så mycket (Regen = regn). Damen uppskattade inte detta utan började berätta att det kom av någon drottning (Regina) någon gång. Hursomhelst for vi iväg under glatt vinkande från alla parter.

Nu gällde det att ta sig till München, det var söndag morgon och på måndag skulle jag till Siemens. Vi har goda vänner som bor söder om München sedan jag en gång i världen var med och spelade in filmen Le Mans. Karin och Siegfried Rauch. Sigi spelade den främste Ferrari-föraren som tävlade med den främste Porsche-föraren, Steve McQueen, om segern i loppet. De bor på en idyllisk gammal bondgård från 1700-talet i en liten bayersk bondby. I stället för att ringa och förvarna bestämde vi oss för att överraska.

Vi for från Regensburg via Donau motströms riktning Ingolstadt (Audi-huvudstaden) på väg 16. Regnet upphörde nästan så fort vi kom ut ur staden. Innan vi nådde Ingolstadt vinklade vi av åt söder riktning Freising på väg 301. Jordbruksmarken har fått ett nytt inslag. Jätteställningar med trådar till marken som växter slingrade sig upp längs. Vi är i öltrakter och då behövs humle - massor av humle - och det var sådan odlingar som nu flitigt kantade vägen. Däremellan en och annan vackert blommande potatisåker.

Då det alltid är viktigt att man passar tider och Siemens var för mig okänt i München rekade vi först för att jag utan problem skulle kunna hitta dit på måndagen. Därefter in till centrum för att hitta lämpligt ställe för mig att släppa av Bibi på nästa dag medan jag skulle vara på möte. Det hade naturligtvis varit mer riskfritt - ur ekonomisk synpunkt - att släppa henne på bondvischan någonstans men jag insåg att det var onödigt att ens antyda en sådan lösning. Vi hamnade på en parkeringsplats just intill Marienplatz med sitt vackra rådhus.

München är fint i centrum. Hade det inte varit för all trafik och svårigheterna att komma ut och in i staden kunde det varit ett bra ställe att bo på. Vackert, allt finns och dessutom närheten till Alperna, inom synhåll faktiskt, och nära till Europa.

Lunch på en trottoarsservering med äkta fet bayersk mat. Ölet smakade heller inte illa - snarare mer. Sedan iväg söderut på väg 11, riktning Innsbruck längs Isar, även om man inte såg mycket av den. Efter några mil gällde det att hålla ögonen öppna så vi inte missade en mindre väg för att korsa över Autobahn och komma till Starnberg där vi ville haka på Bundesstrasse 2 söderut mot Untersöchering för att överraska våra vänner. En Merca 500 SL (inte nercabbad, fegis!) ville sticka upp så jag fick väl visa att en Indigo kör man inte bara ifrån sådär. Den raska och roliga färden fick bromsas ner när hustru Bibi behövde göra sig av med en del lunchöl.

Untersöchering är verkligen en riktig levande bondby, sådan som vi hade i Sverige före Laga Skiftet 1846 då de flesta flyttade ut till sina ny ägor. Här ligger alltså alla gårdarna inpå varandra och det råmade från alla hörn. Ingen Sigi eller Karin syns när vi kommer. Grannfrun som från sin ljugarbänk har god koll på läget kunde meddela att de inte var långt borta. Kanske var hon ute på sina in-lines, kanske Sigi var hos någon granne nere på "gatan".

Vi kör in bilen genom grindarna och börjar tvätta den så smått efter resan, den måste ju vara fin hos Siemens. Sällskap hade vi av ett antal katter av varierande storlek. Då kommer Sigi per cykel och strax därpå Karin per Twingo. Ett kärt återseende efter flera år (vi kan inte riktigt komma på hur många). Ändå kändes det som om vi setts alldeles nyligen. Bibi och Karin åker och badar med vi herrar ägnar oss åt viktigare saker och åker och tittar på Sigis två nyligen inköpta skogsskiften. Här odlar Sigi potatis och fixar ved för eldningen. Vid ett gammalt skjul har han satt upp en bänk och en bred bräda som bord med utsikt över en äng, tjärnen där damerna badar någon kilometer bort och i fonden Alperna. Här tyckte Sigi om att sitta och fundera fjärran från mobiltelefoner. Det kunde man förstå.

En fin italiensk måltid i trädgården rundade av kvällen i hygglig tid. Vi skulle ju till München på morgonen medan Sigi skulle hämtas klockan 9 för skjuts till första inspelningspasset på en ny TV-serie. Han skulle vara en doktor och vandra i bergen och få en hjärtattack men lyckligtvis klara sig (dvs få vara med i fler avsnitt).

På morgonen först "auf Wiedersehen" och sedan norrut igen till Starnberg. För att säkert hinna till mötet, då trafiken i München troligen nu var tätare än under söndagens rekande, fuskade vi och körde Autobahn från Starnberg till München. På radion talade man om att detta var sommaren. Måndagen skulle nämligen erbjuda 30° i München för att på kvällen slå om till oväder med regn och blåst som inledning till en kallare period. Nu njöt vi i alla fall av att åka

nercabbat. Vi var inte ensamma om det i München. Först leverera hustrun till Marienplatz och sedan ut till Siemens för lunch och intressant möte.

Det avslutades med att jag fick åka en liten bit i en mörkgrå BMW 5-serie som stått hela dagen på parkeringen. Gissa om det var varmt i den! Den påminde mig om Volvo-prover i Döda Dalen då jag vid tillfällen mätt innertemperaturer på en bra bit över 100°C på bilar som stått ute ett tag - man kunde stekt sin måltid på instrumentbrädans ovansida! Det är inte vilken plast som helst som klarar det. Då gällde det att ha en frottéhandduk virad om halsen för att inte genast blöta ner mätprotokollet. Nu hade jag bara en slips men lyckligtvis kunde jag få ner sidorutan och få lite fartvind. Målet för den lilla turen var Indigon på parkeringen som man ville titta på. Man kan inte säga att den var sval under sittbrunnskapellet heller men luftombytet blev ju snabbt. Sittbrunnskapellet är inte så dumt att ha på i solen heller, det skyddar ju mot solens blekande strålar, även instrumentbrädan. Många fina ord fälldes om bilens design både ut- och invändigt. Konceptet med stabila och tillgängliga Volvo-komponenter fick lovord.

Något senare (som vanligt) än gissad tid anlände jag med en tutsignal till Marienplatz där Bibi väntade med förvånande lite kassar trots att jag inte spärrat kontona innan. Hon hade tyckt att det var för dyrt. Däremot berättade hon om den fantastiska, enorma Ratskeller som hon hade lunchat i. Väl värd ett besök igen. Vi styrde nu västerut med siktet på Augsburg. Ännu ett ställe vi inte hade tillbringat särskilt mycket tid i, bara passerat för kanske 25 år sedan. Ut ur München tog sin tid. Det är ingen liten stad! Det hade nu börjat mulna på, radion talade om att nu var sommaren över men att den hade varit fin så länge den varade, dvs delar av måndagen. Det började blåsa upp ordentligt. Papper och skräp virvlade i luften. Det riste i hela bilen vid rödljusen och folk fick hålla i sina persedlar. Rolling Stones skulle ha konsert på Olympiastadion på kvällen, undrar hur det skulle gå. Det skulle i regn och blåst inte kunna bli den stämning jag upplevde med dem '90 inomhus i Silverdome utanför Detroit. Dessutom har jag läst att de verkar tröttare nu. Då var det i alla fall ett enormt drag och att gubbarna hade sådan kondis när de hoppade och sprang timmevis var otroligt.

Så småningom kom vi i alla fall ut ur sta'n. Tät trafik på väg 2. Molnen började nu anta en allt svartare kulör. Vi fegade nu till det så att vi stannade och cabbade på. Sitter man i en kö kan man inte stanna hur som helst och dessutom antydde molnen ett väder som inte håller sig utanför bilens inre ens i farter över 60, dvs slagregn, och det kunde vi vara utan. Knappt var cabben på plats förrän bilarna vi mötte kom på halvljus och med torkarna igång. Sen brakade det löst. Det formligen vräkte ner. Vår sufflett "av brittisk standard" har egenheten att den kan släppa igenom lite regndroppar uppe vid vindrutans övre hörn, där suffletten möter vindruteram och sidoruta samtidigt som dörrens "vinge" skall möta vindrutestolpen. Hur tätt det är är också en funktion av hur

dörren råkade stängas senast. Nu var det torrt på min sida medan Bibi fick ta till den lilla medhavda frottéhandduken för att hålla högra byxbenet fritt från takdropp. Vi har regnet med oss ända till Augsburg där det dock minskat avsevärt i intensitet.

Vi bestämmer oss för att övernatta här. Klockan är också på god väg mot 19 varför det känns lämpligt. Vi hittar nästan genast ett hotell, Hotel Post. Tyvärr hade man inte varit hotell på flera år, nu var man trots skylten snarare en pub med irländskt stuk. Hotellet tvärs över gatan såg trist ut och hade bara parkering framför. Alltså vidare. Efter ett par varv runt centrum hittade vi äntligen en väg in i detsamma. Plötsligt stod vi på ännu en bred tysk centrumgata som nästan liknar ett torg, med domen i ena änden och rådhuset med sitt torg i den andra. Mitt på låg ett Steigenberger-hotell. Eftersom det inte är något stort företag som skall stå för räkningen utan vi själva letar vi vidare. En liten skylt med Hotel Ulrich in på en sidogata visar sig vara en rimligare deal. Specialpris DEM 160 med frukost och så har man garage. Vi slår till. Igen fint rum. Kanske något onödigt modernt då man i broschyren talar om att man är ett "Altstadthotel". Garaget var ett kvarter bort. Man hade egna platser 3 våningar ner i underjorden.

Lagom till den korta ceremonin med de ljumma drajorna var över och vi skulle ut hade regnet upphört. Medhavt paraply var en bra metod att slippa ytterligare regn. Nu var det mat som gällde. En massa gamla fina hus runt torget. Några få näringsställen bara. Grekiskt t ex. Nu ville vi dock ha tyskt. Efter en del promenerande återkom vi till en restaurang vi sett ganska nära hotellet på huvudgatan (torget), Fuggerkeller. Fugger var tydligen någon historiskt viktig person och han hade bott i detta stora hus. In genom porten och sedan vänster i valvet ner i källaren. Här visade det sig att det var en jätterestaurang i rustikt, tyskt snitt. Precis vad vi ville ha. I en avdelning satt ett stort sällskap med japaner. Tydligen rätt ställe vi hittat! En soppa först, följd av en tallrik med olika tyska korvar nersköljt av öl från Augsburg. Kunde det blivit mycket bättre? Vid utgången låg dagens tidning. En bild på förstasidan fångade min uppmärksamhet. En bild på en rad cabbar. Artikeln handlade om "riktig reisen", det hade nämligen en karavan på över 200 engelska öppna sportbilar gjort när man dagen innan passerat Augsburg. Hur rätt hade man inte. Vår resa känns verkligen som att resa på riktigt. Målet är inte målet med resan, utan själva resan är målet - eller något sådant. Det är inte att komma fram som är det bästa utan själva förflyttningen - med andra ord. I Indigon reser man verkligen på riktigt!

Frukost, hämta bilen, cabba ner, packa och iväg. Nu styr vi norrut, hemåt. I Augsburg börjar (eller slutar) Romantische Strasse och den kan ju passa bra eftersom den går just norröver. Vi följer floden Lech (kommer väl antagligen från en känd skidort i Österrike) mot Donauwörth där Lech rinner ut i Donau medan vi korsar densamma och lämnar Bundesstrasse 2 för 25:an. Vi kör utan

en massa lastbilar genom det vackra landskapet förbi vackra platser. Den vackraste av dem alla är nog Rothenburg ob der Tauber. Väl värt ett längre besök. Vi har en tidigare resa övernattat och sett på sevärdheterna, som t ex det 5-liters vinkrus borgmästaren en gång var tvungen att tömma i ett drag för att rädda staden.

Fälten har åter ändrat färg, nu är det massor av hektar med solrosor längs vägarna. Det är lustigt att se hur alla solrosor följer solens rörelse.

Vi följer sedan väg 13 och floden Main in till Würzburg. Lunchdags men ingen ledig parkering. Efter en del kryssande i centrum ger vi upp och styr utåt igen och hittar Luisengarten vid parken bakom det stora slottet med egen parkering på gården. Dagens i form av Hackstek mit Grünpfeffersauce visar sig vara en smakrik rätt i rejält format. En tallrik med texten ”Borta bra men hemma bäst” på väggen var ju lite lustig. Servitrisen visste inget om varför den satt där.

Nu drar vi vidare längs Main mot Karlstadt via väg 27. 27:an lämnar sedan Main och drar upp i lite backigare natur som är sevärd samtidigt som vägarna blir alltmer Indigo-mässiga, dvs kurviga. Vi följer 27:an förbi Fulda. Av någon anledning ändrar trafiken karaktär från Fulda och norrut, plötsligt består den till stor del av lastbilar. Det är egentligen första gången på hela resan som lastbilar uppträder i besvärande antal. Vi fortsätter emellertid längs 27:an i vacker natur förbi Bad Hersfeld, Bebra, Eschwege och Friedland. Där blir vi av med lastbilarna när vi viker höger på 27:an för att åka förbi Göttingen (fin stad som vi tidigare gästade flera gånger med glädje). Från Göttingen vidare norrut på 3:an mot Nordheim. Sedan längs allt backigare och lugnare vägar mot Seesen på 248:an för att sedan växla över på 243:an mot Hildesheim, som vi också varit i flera gånger och gärna återvänder till.

”Hildas hem” är en fin gammal stad med ett vackert, efter kriget återuppbyggt, centrum. Här finns en massa sevärdheter som t ex en romersk kyrka från 1100-talet i ursprungligt skick. Man firade nu hundraårsjubileet av att man här i Hildesheim 1898 installerade den första automatiska telefonväxeln i Europa (dvs med fingerskiva på telefonerna). Med viss stolthet kunde vi se gamla Ericson-telefoner avbildade. Vi brukar bo på Bürgermeisterkapelle alldeles vid centrum, nära rådhuset. Man har eget garage vilket är bra för oss. En finess med att komma tillbaka till kända platser är att man vet vart man skall gå. Det visste vi nu också, AmtshausStuben i Knochenhauer Amtshaus vid rådhusplatsen var vårt mål för middagen. Huset är ett otroligt gammalt, högt, rikt dekorerat trähus med gaveln mot torget. Här hade alltså det gamla benknäckarskrået sina lokaler. Restaurangen finns i de 2 nedersta våningarna. Tomatsoppa först, kyckling till hustrun och rumpstek Strindberg till mig blir meny. Husets röda (Merlot från Italien) smakar utmärkt. Den Strindbergska (jo, det är våran Strindberg) rumpsteken visar sig vara heltäckt av grovkornig senap vil-

ken raskt aktiverar svettkörtlarna i hårbotten. Till espressona får vi äntligen vår Himbeergeist. Den trevlige servitören kunde meddela oss att hans mormor sagt honom att "Mann kann klares trinken, dass sieht der Leber nicht" (man kan dricka klara drycker, det ser levern inte), vilket alltså verkade betryggande, Himbeergeisten är färglös och helt klar. Eftersom hotellet är granne med Niedersachsens äldsta vinstuga (1562) var det läge för ett glas tyskt vitt vin, innan läggdags, under de gamla kryssvalven i den lilla lokalen.

Tidig start norröver på morgonen efter den fina frukosten. Vi hade nämligen målet att hälsa på Majsan i Österlen på kvällen och det ligger ju inte precis nästgårds. Det var nämligen hennes sista kväll där för sommaren innan hon skulle tillbaka till Göteborg. Vi till och med bestämde oss för Autobahn ett par mil för att komma förbi Hannover innan vi skulle återvända till Lüneburger Heide via Celle. Nå, här fick vi för alla glada miner åt Staus på Autobahn i radiorapporterna. Vi hamnade naturligtvis i en Stau ganska direkt. Vi fick via väg 443 krångla oss runt innan vi kom in på 3:an mot Celle. Här bygger man Autobahn och vi kunde konstatera att den behövs. Fullt med lastbilar och trögflytande köer ända tills vi var förbi Celle. Där passerade vi byn Altenhagen vilket ju var lite roligt eftersom vi bor på Hagen, bilen är skyltad Hagen 1 och att vårt gamla hus, som vi försökte kalla Lillhagen (vilket Göteborgare förstod det lustiga i), av min far fick namnet Gammelhagen, dvs Altenhagen. Kanske kan det bli vår Vänort att vallfärdas till då och då. Gasthauset såg trevligt ut.....

Väg 191 mot Uelzen erbjöd friare fart i den glesa trafiken. Sedan ut på bekanta vägar förbi Lüneburg, Lauenburg och Schwarzenbek. Vi hittade en Aldi Markt längs vägen här. Det är en kedja av väldigt enkla mataffärer där man i princip ställer lastpallarna på golvet. Inte tar man kort heller så en rask genomräkning av kassan visade att vi hade ca 100 Mark att spendera. I brist på Gin blev det Himbeergeist, Grappa, en massa öl och 10 liter matolja. Man har här olja för under 1,50 Mark och finare olivolja för lite till. Vi hade en rejäl kundvagn med oss ut men när vi plockat in grejerna i utrymmena i bakskärmarna försvann allt som i ett trollslag. Jag undrar hur många liter bagageutrymmet rymmer egentligen när man räknar in alla skrymslen.

Vi hade funderat på var som var bäst, Stora Bält-bron eller färjan Puttgården-Rödby. Bron lockade mest även om det kanske var en tidsmässig omväg eftersom vi kunnat luncha på färjan i rörelse. Alltså gällde det att nu dra sig åt Flensburgs-hållet. Det fick bli via väg 404 förbi Bad Segeberg och sedan 205:an till Neumünster för att där haka på Autobahn mot Danmark (tiden började bli knapp). Molnen blev allt svartare och när vi stannade på en mack brakade det löst. Eftersom där även fanns ett matställe valde vi att stanna och äta lunch här. Man tog lyckligtvis kort. När vi ätit färdigt hade regnet upphört och inte heller nu behövde vi cabba på - bra!

Snart var vi på motorvägen mot Flensburg, gränsen till Danmark och sedan Stora Bält-bron. Verkligen en imponerande skapelse. Ca 2 mil. 260 danska kostade "överfarten" betalat med kreditkort utan betjäning i en automat. När vi närmar oss Köpenhamn ser vi att danskarna redan förberett Öresundsbron med nya vägar som vi redan kunde nyttja på väg till Dragör. Vi anländer klockan 18 och nästa färja går klockan 19. Lyckligtvis en katamaran som går över på 25 minuter. Efter en del tvivel om vi verkligen skulle komma med den, det hade nämligen samlats en hel del bilar, körde vi ombord in i det märkligt rymliga innandömet. Två plan var förklaringen. Trots låg och dessutom vällastad bil kom vi över alla ramper med avgassystemet i behåll. När vi körde av i Limhamn var det dock tvärare. Det sa bara klick så satt vi fast med ljuddämparnas framändar i ett tvärgående spår i rampen. Ett lätt lyft i bakskärmarna löste dock problemet raskt (man undrade om man vågade lyfta men karossen är stark där - också).

Efter en rask korsning av Skåne var vi på Majsans trevliga kalas på kvällen. Morgonen mötte med en sällsynt sol och utsikt över havet mot Bornholm. Dit skulle vara roligt att åka någon gång.....Norrut via Kivik (där gårdagens marknad nu städades bort med stora maskiner), de vackra Brösarps backar, Kristianstad, lunch i Örkelljunga Gästgiveri (dagens var spagetti), Laholm, Göteborg via den kriminellt dåliga 45:an (och man snackar om noll-vision!) förbi Trollhättan, Åmål och Indigo City och sedan hem till Hagen utanför Arvika och en välbehövlig bastu för att bli av med resdammet.

Åtta dagar och 366 mil blev det till slut. 332 liter bensin gick det åt, dvs ca 0,9 l/mil trots att vi kört både fort vissa sträckor och i stadstrafik. Och en massa fina upplevelser hade vi fått.